

זוהר הקדוש עם פירוש מתוק מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומני בזוה"ק לפרשת כי תבוא

פרשת בראשית

מנוק מדבש	וילנא	ז'ם
תי	לג ע"א	ראשון
תיז	לג ע"ב	שני
תכב	לד ע"א	שלישי
תכח	לד ע"ב	רביעי
תלד	לה ע"א	חמישי
תמ	לה ע"ב	שישי
תמה	לו ע"א	שבת

עלוץ מס' 97 פרשת כי תצא תשי"פ

יו"ל בעזהש"ו ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

בקשר של תפילין ממשיכם השראת השכינה

איש, אליו ישראל מסטרא דקדשא פריף הוא, ותפשה בקשורא דתפילין, ותפשה בכנפי מצוה, אשר לא אורשה, בת יחידה, דא נשמה, ושכב עמה בצלותא דשכיבא, בהשכיבנו, ונתן לאבי הנערה חמשים פספ, כ"ה כ"ה אתון דיהודא.

קום רעיא מהימנא, דודאי מאן דאשתדל בהלכה שלא לשמה, ורווח הלכה, ודאי בתפישא איהי לגביה, ועם כל דא אוקמוה, לעולם יעסוק אדם בתורה אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה, והאי הלכה מסטרא דנער טוב, דאתפרש מאילנא דטוב ורע, דאיהו איסור והיתר טומאה וטהרה פשר ופסול, ועל שם נער אתקריאת איהי נערה,

מתוק מדבש

כל היום בנשמתו, עד שישלים סדר קריאת שמע שחרית וערבית. (רמ"ק ומפרשים)

ואמר אליהו הנביא לרעיא מהימנא קום רעיא מהימנא ותשמע לדברי ותסכים עליהם, דודאי מאן דאשתדל בהלכה שלא לשמה, כי ודאי מי שעוסק בהלכה שלא לשמה, ורווח הלכה והרויח והבין את ההלכה, ובזה המשיך את השכינה עליו, אבל ודאי בתפישא איהי לגביה השכינה היא אנוסה אצלו, כי על ידי זה יש להחיצונים אחיזה בהשכינה, ועם כל דא אוקמוה ועם כל זה אמרו חז"ל (נמס' פסחים דף נ ע"ג) לעולם יעסוק אדם בתורה אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה ואז תצא השכינה מבין החיצונים וינערו הרשעים ממנה כדלקמן, והאי הלכה מסטרא דנער טוב והלכה זו שלומדים לשמה, היא מצד הנער הטוב שהוא מט"ט, דאתפרש מאילנא דטוב ורע שנפרד מעץ הדעת טוב ורע, דאיהו איסור והיתר טומאה וטהרה פשר ופסול דהיינו שנפרד מהרע שהוא איסור וטומאה ופסול, ונדבק בצד הטוב בהיתר וטהור וכשר, ועל שם נער אתקריאת איהי נערה ועל שם נער, דהיינו כשהשכינה מתלבשת במט"ט נקראת היא נערה, וגם מטעם דעתיד לקיים בה שעתיד הקב"ה לקיים בה מש"כ וינערו רשעים ממנה

בקשר של תפילין ממשיכם השראת השכינה

מש"כ איש, אליו ישראל מסטרא דקדשא פריף הוא "איש" אלו הם ישראל הנקראים איש מצד הקב"ה הנקרא מקור הנשמות איש מלחמה, ופירוש הכתוב הוא, כי ימצא איש, שהוא ישראל, נערה בתולה, היינו הנשמה שהיא נערה בת השכינה, על ידי ותפשה, בקשורא דתפילין ר"ל ישראל תופסים את השכינה בקשר של תפילין שתשרה עליהם, וקושרים אותה שלא תזוו מהם. ועוד מש"כ ותפשה היינו בכנפי מצוה שמתקנים לה כסא על ידי כנפי מצות צינית. ומש"כ נערה בתולה אשר לא אורשה היינו בת יחידה המלכות מצד החכמה נקראת בת יחידה, (ס"ג רמ"ק) בת נשמה ומצד הבינה נקראת בת נשמה, כי הבינה היא מקור הנשמות, ומש"כ ושכב עמה היינו בצלותא דשכיבא בתפלת השכיבה שהיא ערבית, דהיינו בהשכיבנו, ר"ל על ידי תפלת ערבית שמורים ישראל בשנתם, על ידי השכינה, והיינו ושכב עמה, ומש"כ ונתן לאבי הנערה היינו להקב"ה, חמשים פספ היינו כ"ה כ"ה אתון דיהודא הוא פסוק היחוד דשמע ישראל שיש בו כ"ה אותיות דשחרית וערבית, ור"ל שאין ראוי לישכב על מטתו אחר שנשתמש

דַּעֲתִיד לְקַיִּים בָּהּ (אויב לח ג) וַיִּנְעָרוּ רַשְׁעִים מִמֶּנָּה, דַּאיִנוּן אִיסוּר טָמֵא וּפְסוּל, סמא"ל ומִשְׁרִייתֶיהָ.
 דְּבַר אַחַר, פִּי יִמְצָא אִישׁ נֹעֵרָה בְּתוּלָהּ, אֲלֵיךְ יִשְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב (הושע יא א) פִּי נֹעֵר יִשְׂרָאֵל
 וְאוֹהֶבֶהוּ, נֹעֵר מִסְטָרָא דְּמִטְרוּ"ן, וְאִין אִישׁ אֵלָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׁנַאֲמַר (שמות טו ג)
 יְהו"ה אִישׁ מִלְחָמָה.

פִּי יִמְצָא אִישׁ נֹעֵרָה בְּתוּלָהּ, בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל, דַּאֲתַמַּר בָּהּ (עמוס ה ב) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוּלַת
 יִשְׂרָאֵל, (הושע ב טו) הִנֵּה אָנֹכִי מִפְתִּיחַ וְהוֹלְכְתִיחַ הַמְדָּבָר, וְלִכְתֵּר אֶפְתַּח לוֹן חֲמִשִּׁין תַּרְעִין
 דְּחִירוֹ, דַּאיִנוּן חֲמִשִּׁין תַּרְעִין דְּרַחֲמֵי, מִסְטָרָא דַּאֲבָרְהֶם אֲבוּהוֹן, וְהֵאֵי אִיהוּ וְנָתַן לְאֲבֵי הַנֹּעֵרָה
 חֲמִשִּׁים פְּסָף, וְכֶסֶף מִדְּרָגָא דְּחֶסֶד, דְּרָגָא דַּאֲבָרְהֶם.

הַמְגִבִּיר אֶת נִשְׁמָתוֹ עַל הַיִּצְהָר הוּא מִטְהַר וְנֹעֵשָׂה מִלֵּאךְ קָדוֹשׁ

אֵית דַּאִיהוּ עֵבֵד שְׁפָחָה, לְגַבֵּי נִשְׁמָתָא, וְלִזְמַנִּין נִשְׁמָתָא אֲזֵלָא בְּרָזָא דְּגִלְגּוּלָא, הָדָא הוּא
 דְּכַתִּיב (בראשית ח ט) וְלֹא מִצָּאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף רַגְלָהּ, וַיִּצֵּר הָרֶעַךְ רְדִיף אֶבְתְּרָהָא לְאֵעֲלָא
 בְּגוּפָא, דַּאִיהוּ שְׁפָחָה לְגַבֵּי יִצְר הָרֶעַךְ, אִיהוּ שֵׁד יְהוּדִי, וְנִשְׁמָתָא י', אָמָה הָעֵבֶרְיָה, וּבָהּ

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

שֶׁל אַבְרָהָם אֲבִיהֶם, וְהֵאֵי אִיהוּ וְזֵהוּ שְׁכֹתוּב וְנָתַן לְאֲבֵי
 הַנֹּעֵרָה הוּא אַבְרָהָם אֲבִיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְגַם הַנֹּעֵרָה הַיִּינוּ
 הַשְׁכִּינָה שֶׁאַבְרָהָם גָּדְלָה עַל יְדֵי הַחֲסִדִים (כְּנוֹכַח לְעֵל טֶדָּ
 רַעו ע"ג), חֲמִשִּׁים פְּסָף הַיִּינוּ חֲמִשָּׁה חֲסִדִים, כִּי וְכֶסֶף
 מִדְּרָגָא דְּחֶסֶד דְּרָגָא דַּאֲבָרְהֶם כֶּסֶף הוּא מִבְּחִינַת חֲסִד
 שֶׁהוּא מִדְּרַגַת אַבְרָהָם.

(דף רעז ע"א ברע"מ, ובביאורינו כרך טו עמ' רלו-רלט)

הַמְגִבִּיר אֶת נִשְׁמָתוֹ עַל הַיִּצְהָר הוּא מִטְהַר וְנֹעֵשָׂה מִלֵּאךְ קָדוֹשׁ

אֵית דַּאִיהוּ עֵבֵד שְׁפָחָה לְגַבֵּי נִשְׁמָתָא יֵשׁ שֶׁהִיצֵר הוּא
 בְּחִינַת עֵבֵד וְשִׁפְחָה לְשֵׁרַת אֶת הַנִּשְׁמָה, וְכֹל זֶה כְּנִגְדַּ
 הַנִּשְׁמָה שֶׁל הָאֲצִילוֹת, וְלִזְמַנִּין נִשְׁמָתָא אֲזֵלָא בְּרָזָא
 דְּגִלְגּוּלָא וּלְפַעֲמִים הַנִּשְׁמָה הוֹלְכַת בְּסוּד הַגִּלְגּוּל מִחֲמַת
 שְׁחַטָּה אֲדָם בְּגִלְגּוּל הַקּוֹדֶם, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב וְזֵהוּ שְׁכֹתוּב
 וְלֹא מִצָּאָה הַיּוֹנָה הַרְוּמֹזַת עַל הַנִּשְׁמָה, מְנוּחַ לְכַף רַגְלָהּ
 בְּגִן עֵדֶן וְהוֹצֵרָהּ לְהַתְּלַל, וַיִּצֵּר הָרֶעַךְ רְדִיף אֶבְתְּרָהָא
 וְהִיצֵר הָרֶעַךְ רֹדֵף אַחֲרֶיהָ לְהַחֲטִיֵּא מִחֲמַת חֲטָאָה שֶׁל הַגִּלְגּוּל
 הַקּוֹדֶם, לְאֵעֲלָא בְּגוּפָא וְרוּצָה לִיכְנֹס בְּגוּף הַזֶּה לְהִיּוֹת
 בִּיחָד עִם הַנִּשְׁמָה, דַּאִיהוּ שְׁפָחָה לְגַבֵּי יִצְר הָרֶעַךְ שֶׁהוּא
 שִׁפְחָה אֶל הַיִּצְר הָרֶעַךְ, ר"ל הַגּוּף מְשׁוּעָבֵד לְהִיצֵר הָרֶעַךְ
 כְּשִׁפְחָה הַמְשׁוּעָבֵד לְגַבִּירָתָהּ, אִיהוּ שֵׁד יְהוּדִי וְהִיצֵר הָרֶעַךְ
 שֶׁלּוֹ נִקְרָא שֵׁד יְהוּדִי, וְנִשְׁמָתָא י' וְהַנִּשְׁמָה הִיא סוּד

וּמִפְרַשׁ דַּאיִנוּן אִיסוּר טָמֵא וּפְסוּל שֶׁהֵם אִיסוּר טָמֵא
 וּפְסוּל, דֵּהֵיִינוּ סמא"ל ומִשְׁרִייתֶיהָ הַס"מ וְהַמְחִנּוֹת שֶׁלוֹ,
 וְאִז תִּצָּא הַשְׁכִּינָה מִבֵּין הַקְּלִיפּוֹת. (רמ"ק וּמִפְרַשִּׁים)

דְּבַר אַחַר פִּירוּשׁ אַחַר עַל מִש"כ פִּי יִמְצָא אִישׁ נֹעֵרָה
 בְּתוּלָהּ הִנֵּה הַכְּתִיב הוּא נֹעֵר וְהַקְּרִי הוּא נֹעֵרָה אֲלֵיךְ
 יִשְׂרָאֵל אִלוֹ הֵם יִשְׂרָאֵל הַנִּקְרָאִים נֹעֵר דְּכַתִּיב כְּמוֹ שְׁכֹתוּב
 פִּי נֹעֵר יִשְׂרָאֵל וְאוֹהֶבֶהוּ (פ"י נְהִימוּ עוֹד נִנְעוּמוֹ מִשְׁעוּדָה
 נִמְלִיכִים אֶהְנִמּוּ, מְלוֹדוֹת) וְנִקְרָאִים נֹעֵר, מִסְטָרָא דְּמִטְרוּ"ן
 דֵּהֵיִינוּ הַנִּשְׁמָתוֹת שֶׁמִּצְד מִט"ט שֶׁהֵם הַנִּשְׁמָתוֹת דְּעוֹלָמוֹת
 בְּרִיאָה יִצִּירָה עֲשִׂיהָ נִקְרָאוֹת נֹעֵר. וּמִש"כ כִּי יִמְצָא אִישׁ,
 הִנֵּה וְאִין אִישׁ אֵלָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁנַאֲמַר יְהו"ה
 אִישׁ מִלְחָמָה.

וּמִפְרַשׁ עוֹד מִש"כ פִּי יִמְצָא אִישׁ נֹעֵרָה בְּתוּלָהּ הַיִּינוּ
 בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא הַשְׁכִּינָה שֶׁהִיא כְּתוּלָה
 שֶׁלֹּא מִשְׁלוֹ בֵּה זָרִים ח"ו, דַּאֲתַמַּר בָּהּ שְׁנַאֲמַר בֵּה נִפְלָה
 לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל וְסִיבַת נְפִילַתָּה הִיתָה
 מִטַּעַם שְׁכֹתוּב הִנֵּה אָנֹכִי מִפְתִּיחַ פִּי הַקְּב"ה אִמֵּר אֲנִי
 אֶפְתָּה אֶת הַשְׁכִּינָה בְּפִיּוֹסִים, וְהוֹלְכְתִיחַ הַמְדָּבָר כְּדִי
 לְלַקֵּט וּלְקַבֵּץ מִשֵּׁם אֶת הַנִּשְׁמָתוֹת הַנִּדְחוֹת בֵּין הַקְּלִיפּוֹת,
 וְלִכְתֵּר אֶפְתַּח לוֹן וְאַחַר הַגְּלוּת, כְּשִׁיבָא עַת הַגְּאוּלָּה,
 אֶפְתַּח לְיִשְׂרָאֵל וְלֵהשְׁכִינָה, חֲמִשִּׁין תַּרְעִין דְּחִירוֹ חֲמִשִּׁים
 שְׁעָרֵי חִירוֹת, דַּאיִנוּן חֲמִשִּׁין תַּרְעִין דְּרַחֲמֵי מִסְטָרָא
 דַּאֲבָרְהֶם אֲבוּהוֹן שֶׁהֵם חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי רַחֲמִים מִצְד הַחֲסִד

ההוא שד אתהדר שד"י, דנטיר לה לההיא נשמתא, ותב בה בתיובתא, ומברך בה לקדשא ברין הוא בכל יומא בכרוף, ומקדש בה לקדשא ברין הוא בקדוש קדוש קדוש, ומיחד עמה לקדשא ברין הוא בקריאת שמע, מה דהוה איהו שד, אתהדר מלאך דידיה מטטרו"ן (רוחא מניה) ואתהדר שד"י, דהכי סליק במטטרו"ן פחושפן שד"י, ומיד יתקיים ביה ולו תהיה לאשה לא יוכל שלחה כל ימיו.

ואי לא חזר בתיובתא, איהי לגביה משתעבדא בחובין דעבדת, ויתקיים ביה, (שמות כא ד) האשה וילדיה תהיה לאדוניה, ואתמר בההוא שד בעל חוביה, והוא יצא בגפו.

והאי שד איהו פמטה דמשה, דאתהפך ממטה לנחש ומנחש למטה, הכי האי שד אתהפך משד למלאך, וממלאך לשד, פפום עובדוי דבר נש.

בכח העסק בתורה בשנה הראשונה לנישואיו ישמח את אשתו

פי יקח איש אשה חדשה לא יצא בצבא וגו', ושמח את אשתו אשר לקח, פקודא דא חתן למחדי באפתיה שתא חדא, דכתיב נקי יהיה לביתו שנה אחת, ואינון תריסר ירחין אינון

מתוק מדבש

שעשתה, ויתקיים ביה ויתקיים בזה האדם מש"כ האשה היא הנשמה, וילדיה הם הרוח ונפש, תהיה לאדוניה יחזרו להקב"ה שבראם, ואתמר בההוא שד בעל חוביה ונאמר באותו השד שהוא היצר הרע בעל חובו שהחטיא את הנשמה, והוא יצא בגפו בלא תקון ותועלת.

ואמר והאי שד כי שד הזה דהיינו היצר הרע, איהו פמטה דמשה הוא כמטה של משה, דאתהפך שנתהפך ממטה לנחש ומנחש למטה, הכי האי שד אתהפך משד למלאך וממלאך לשד דבר נש כך שד הזה נתהפך משד למלאך וממלאך לשד כפי מעשיו של האדם, ור"ל שיכול להיות מלאך מבחינת מט"ט שהוא בחינת מטה דמשה, או להשאר שד, והכל תלוי כפי התגברות האדם על היצר הרע, וכפי עבודתו בתורה ותפלה, שאם מתגבר על היצר הרע ונמתק, אז הוא מלאך, ואם משפיל עצמו תחת תאות היצר הרע, אז הוא שד ומזיק.

(דף רעז ע"א, ברע"מ ובביאורינו כרך פו עמ' רמא-רמו)

בכח העסק בתורה בשנה הראשונה לנישואיו ישמח את אשתו

פי יקח איש אשה חדשה לא יצא בצבא וגו', ושמח את אשתו אשר לקח, פקודא דא חתן למחדי באפתיה שתא חדא מצוה זו היא שחתן ישמח את אשתו שנה אחת, דכתיב כמו שנאמר נקי יהיה

י לפי שהיא כלולה מעשר מדות (ומכנה כן את הנשמה לאות י כדי להסלים את ש"ד לשד"י כדלקמן), והיא נקראת אמה העבריה מצד עולם הבריאה, ובה ההוא שד אתהדר שד"י ובכח הנשמה אם גברה על היצר הרע וטיהרה אותו והכניסו בקדושה, אז נמתק ונעשה מש"ד, מלאך קדוש בשם שד"י, דנטיר לה לההיא נשמתא ואז היצר הרע עוד שומר את הנשמה, ותב בה בתיובתא וחוזר על ידה בתשובה מאהבה, גם על עונות של הגלגול הקודם, ומברך בה לקדשא ברין הוא בכל יומא בכרוף מצד הבינה, ומקדש בה לקדשא ברין הוא בקדוש קדוש קדוש מצד החכמה, ומיחד עמה לקדשא ברין הוא בקריאת שמע מצד הכתר, ואז מה דהוה איהו ש"ד מה שהיה היצר הרע ש"ד בקליפות, (ה"ג רמ"ק) אתחזר מלאך דיריק מטטרו"ן רוחא מניה חוזר היצר הרע להיות מלאך על ידי שיריק וישפיע בו מט"ט רוח ממנו, ואז ואתהדר שד"י וחוזר להיות מש"ד שד"י, דהכי סליק במטטרו"ן פחושפן שד"י כי כך עולה מטטרו"ן במספר שד"י, ונקרא שמו כשם רבו, ומיד יתקיים ביה ומיד יתקיים בהגוף, ולו תהיה לאשה שתהיה הנשמה נשואה עם הגוף לעולמים גם בתחיית המתים, לא יוכל שלחה כל ימיו אפילו לעולם הבא. (רמ"ק ורמ"ז ומפרטים)

ואי לא חזר בתיובתא ואם האדם לא חזר בתשובה, אז איהי לגביה משתעבדא בחובין דעבדת הנשמה נעשית משועבדת וכפויה להיצר הרע בעונות

מְדִילָה, דְּהָא שְׁנָה אִיהִי כְּלָה, וְלִית כְּלָה בַּר בְּתָרִיסָר יִרְחִין, דְּכִתִּיב (מ"א ז כה) עוֹמֵד עַל שְׁנֵי עֶשֶׂר בְּקָר, וְהוֹאִיל וְלִית תְּקוּנָא דְכְּלָה בַּר בְּתָרִיסָר, אֲצַטְרִיף חֲתָן לְמַחְדֵי לָהּ וְלִבְיִתָּהּ, לָהּ וְלִתְקוּנָהּ, כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָא, [וְכוּ'] וּמֵאֵן דְּחֲדֵי לְכָלָה, חֲדֵי לְעוֹלִימְתָהּ, (דף רעה ע"א) וְעוֹלִימְתָן תְּרִיסָר הוּו, וְכָלָא אִיהוּ רְזָא דְשָׁנָה, בְּגִין כֶּף אֲצַטְרִיף לְחֲתָן לְמַחְדֵי בְּאַתְתִּיהָ שְׁנָה אַחַת. [וְכוּ']

נְקִי, דְּלֹא יַעֲמוֹל בְּמַלְי דְּעֵלְמָא, דִּיהָא בֵּיה רַעְוָא לְמַחְדֵי לָהּ, נְקִי מְכַלָּא, נְקִי לְמַסִּין וְלֶאֱרֻנְגִין וְגוּלְגֻלְתִּין, נְקִי דְלֹא יִפּוּק לְחִילָא לְאַגְחָא קְרָבָא, לְאַשְׁתַּכְחָא חֲדוּה עֵילָא וְתַתָּא, וְלֶאֱתַעְרָא חֲדוּה לְעֵילָא, זְפֵאִין עֲמָא קְדִישָׁא דְמֵאֲרִיהוֹן חֲדֵי בְּהוֹן, זְפֵאִין אֵינּוֹן בְּהֵאִי עֲלְמָא, וְזְפֵאִין אֵינּוֹן בְּעֵלְמָא דְאֵתִי.

מתוק מדבש

משמשים ביי"ב חדשי השנה, בגין כף אצטריף לחתן למחדי באתתיה שנה אחת ולכן צריך החתן לשמוח באשתו שנה אחת, והנה מוסיף מלת "אחת", להורות שתהיה השנה מיום ליום שנה ימים, יי"ב חדשים שלימים, מהטעם הנזכר.

נְקִי, דְּלֹא יַעֲמוֹל בְּמַלְי דְּעֵלְמָא שְׁלֵא יַעֲמוֹל בְּדַבְרֵי הָעוֹלָם, דְּהֵינּוּ בְּדַבְרֵי שִׁבְטָל אוֹתוֹ מְלַשְׁמַחָה, אֵלֵא יַעֲסוּק בְּתוֹרָה, דִּיהָא בֵּיה רַעְוָא לְמַחְדֵי לָהּ כְּדִי שִׁיחִיה לֹו רַצוֹן לְשִׂמְחָה אוֹתָהּ, נְקִי מְכַלָּא וְיִהִי נְקִי מְכַל דוּחַק, דְּהֵינּוּ נְקִי לְמַסִּין וְלֶאֱרֻנְגִין וְגוּלְגֻלְתִּין שִׁיחִיה פְּטוּר מְכַל מִינֵי מַסִּים וְאַרְנוֹנוֹת וּמַסִּים גּוּלְגוּלָת, נְקִי, דְּלֹא יִפּוּק לְחִילָא לְאַגְחָא קְרָבָא שְׁלֵא יַצֵּא לְצַבָּא לְלַחוּם מְלַחְמָה, כְּדִי לְאַשְׁתַּכְחָא חֲדוּה עֵילָא וְתַתָּא כְּדִי שְׂתַמְצָא שְׂמַחָה לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה, וְלֶאֱתַעְרָא חֲדוּה לְעֵילָא וְלַעֲרוּר שְׂמַחָה לְמַעֲלָה, ר"ל עַל יְדֵי שְׂמַחַת הַכֹּלָה שְׂלַמְטָה יְכוּיִן לְגִירוּם שְׂמַחָה לְהַכֹּלָה שְׂלַמְעֵלָה, זְפֵאִין עֲמָא קְדִישָׁא דְמֵאֲרִיהוֹן חֲדֵי בְּהוֹן אֲשֵׁרֵי הָעַם הַקְּדוּשׁ שְׂהַקְבִּי"ה שְׂמַח בָּהֶם, זְפֵאִין אֵינּוֹן בְּהֵאִי עֲלְמָא וְזְפֵאִין אֵינּוֹן בְּעֵלְמָא דְאֵתִי אֲשֵׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאֲשֵׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא. (דף רעו ע"ב רעה ע"א, ברע"מ וכביאוריניו כרך טו עמ' רנא-רנג)

לְבִיתוֹ שְׁנָה אַחַת, וְאֵינּוֹן תְּרִיסָר יִרְחִין אֵינּוֹן מְדִילָה וְאֵלֹו הֵי"ב חֲדָשִׁים הֵם מְשֻׁלָּה, ר"ל הַכֹּלָה הַתַּחֲתוֹנָה זוֹכָה בָּהֶם מְשֻׁלָּה מְשׁוּרָשָׁה שְׂהִיא הַכֹּלָה הַעֲלִיוֹנָה שְׂהִיא הַשְּׂכִינָה, דְּהָא שְׁנָה אִיהִי כְּלָה כִּי הַכֹּלָה הַעֲלִיוֹנָה שְׂהִיא הַשְּׂכִינָה נִקְרָאת שְׁנָה, וְלִית כְּלָה בַּר בְּתָרִיסָר יִרְחִין וְאֵין כֹּלָה נִקְרָאת אֵלֵא בֵּי"ב חֲדָשִׁים, דְּכִתִּיב וַיַּעַשׂ אֶת הַיּוֹם עוֹמֵד עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר בְּקָר שְׁהֵם יי"ב מְלָאכִים מִיכָאֵל גְּבוּרִיאֵל אֲוִרִיאֵל רְפָאֵל, שְׁעַם כָּל אֶחָד יֵשׁ עוֹד שְׁנֵי מְלָאכִים, וְהֵם הַמְשַׁמְשִׁים אֶת הַשְּׂכִינָה וּמַעֲלִים אוֹתָהּ, וְהִיא רוֹכֶכֶת עֲלֵיהֶם, וְהוֹאִיל וְלִית תְּקוּנָא דְכְּלָה בַּר בְּתָרִיסָר וְהוֹאִיל וְאֵין תִּיקוּן הַכֹּלָה הַעֲלִיוֹנָה אֵלֵא בְּאֵלֹו הֵי"ב מְלָאכִים, לְכֹן אֲצַטְרִיף חֲתָן לְמַחְדֵי לָהּ וְלִבְיִתָּהּ צְרִיךְ הַחֲתָן לְשַׂמַּח אֶת הַכֹּלָה הַתַּחֲתוֹנָה וּלְקַשֵּׁט אֶת בֵּיתָה שְׂתַשְׂמַח בּוּ, וּמִפְּרַשׁ לָהּ וְלִתְקוּנָהּ לְשַׂמַּח אוֹתָהּ וְאֵת תִּיקוּנָהּ שְׂהֵם לְבוּשִׁיהָ וְתַכְשִׁיטָהּ שְׂתַשְׂמַח בָּהֶם, כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָא כְּעִין שְׂהוּא לְמַעֲלָה, כִּי אֵלֹו הֵי"ב מְלָאכִים מְשַׁמְשִׁים אֶת הַשְּׂכִינָה בֵּי"ב חֲדָשִׁי הַשְּׁנָה, [וְכוּ'] וּמֵאֵן דְּחֲדֵי לְכָלָה, חֲדֵי לְעוֹלִימְתָהּ וּמִי שְׂמַשְׂמַח אֶת הַכֹּלָה הַעֲלִיוֹנָה מְשַׂמַּח גַּם אֶת הַנְּעוּרוֹת שְׁלָה, שְׂהֵם אֵלֹו הֵי"ב מְלָאכִים, (דף רעה ע"א) וְעוֹלִימְתָן תְּרִיסָר הוּו וְנַעֲרוּתִיהָ הִיוּ יי"ב, וְכָלָא אִיהוּ רְזָא דְשָׁנָה וְהַכֹּל הוּא סוּד הַשְּׁנָה שְׂאֵלֹו הֵי"ב מְלָאכִים

שבח דא שירתא

לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, ואפילו בסודות שלא יודע ומבין בהם, והוא תיקון גדול לנשמה. (החיד"א בספרו עבודת הקודש מורה באצבע א' מ"ד)

פרשת כי תצא תשי"ז

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ד

הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

02-50-222-33

מוקד הזמנות:

